

Leteča puščica

Indijanska povest. — Po Fritzu Stenbenu — Rr.

Ze na zunaj se jim je videlo, da so lovci. Obblečeni so bili napol indijansko. Imeli so kratek jopčič z ozkimi rokavi, usnjate hlače, ki so bile speite s svetlo-pisanimi trakovi. Zašivi so bili narejeni večinoma na indijanski način s pisanimi nitmi in okrašeni s kožami. Nekaj jih je bilo razoglavih, drugi so imeli pokrivala iz bobrovine. Tudi ti so imeli lankasterice, a poleg tega še vsak po dva noža in tomahavk. Nože in metala so

konca, Martin Wulf, a kaj pomaga govorenje! — Ali imate konja zame? Moramo za njimi, svojih konj ne dam kar tako! Če mi hočete pomagati, je dobro, če ne, bova pa sama z bratom obračunala z njimi. Konja mi boste že posodili...!

»Fric, saj so zato prišli z menoj, da nama pomagajo!«, je rekel njegov brat, dvajsetleten mladenič.

»Ne bodite smešni!«, je znova rekel

imeli v usnjatih tulih, ki so bili poslikani na indijanski način. Ti lovci so bili zvečina lrci, med njimi sta bila tudi dva Francoza.

»Nespametni ste bili, Friderik Wagner, zakaj pa niste počakali, da se vrne brat? Komaj je prišel v vas, smo že bili na konjih. Lahko bi se bilo slabo končalo!«

Najstarejši Nemec, Martin Wulf po imenu, ga je tako ogovoril. Friderika Wagnerja so zadnja leta klicali samo na ime »Plavolasec«, ki so mu ga bili nadehli Indijanci. Ze tudi belci so ga tako nazivali. Imel je največ 25 let, visok je bil pa dva dolga metra, nenavadno močan, a obenem vitek in prožen. Nekdaj je bil nežnih potez, a zdaj ga je bilo solnce obžgalo in tudi precej poindijaniš se je bil. Ves razstrgan in s krvavimi lasmi je stal pred tovariši.

»Res ni dosti manjkalo do slabega

Wulf. »Seveda vama bomo pomagali, kakor stori to vsak pošten sosed! In tudi ti lovci vam bodo pomagali, če le kdo ne ugovarja!«

»Seveda, seveda!« je jel zatrjevati mali Francoz, na pol v svojem jeziku, na pol v angleščini. »A pohiteti bomo morali, ker je že pozno!«

»Torej na konje!«

Krdelce se je vzpelo na sedla, tudi Plavolasec je zajezdil enega izmed štirih tovornih konj, ki so nosili živila, da se četa ni zaustavljala z lovom. Najprej so šli do široke indijanske sledi, po kateri je bil Plavolasec danes že jezdil. Tako so se ognili prepada, ki bi bil le temu kmalu postal usoden.

Konji teh izseljencev, največ potom-

ci evropskih tovornih konj, so bili pripravljeni za plug, ne pa za ježo. Lovci so imeli boljša kljušeta. Celo dva sinova mustangov si opazil med njimi. Od drugih sta se ločila po živahnosti, ki jo imajo mustangi z ameriške prerije. Toda lovci, ki so navajeni hoditi peš na lov, kjer bi jih konji le ovirali, so bili zato veliko slabši jezdeci. Mnogo bolj okretni so bili na majhnih čolnih, s katerimi so se vozili po ameriških rekah. Toda sedaj so hoteli daleč na sever in zato so rajši jezdili, ker je bilo bolj prijetno, kakor da bi se s čolni mučili po Ohiu ali celo po deročem Muskingumu. V vasi so se ustavili čez noč, ko je prišel Plavolasčev brat in pripovedoval o Šavanojcih, ki so ukradli konje. Ker so bili pripravljeni za vsako prigodo, posebno še za preganjanje Indijancev, tudi zdaj niso odrekli pomoči.

Možje so jezdili po široki sledi konjskih tatov in Plavolasec jim je pripovedoval svojo dogodbo. Ko je prišlo do prepada, so vsi debelo gledali in mu skoro niso verjeli. Ker ni bilo daleč od mesta, kjer mu je bil ponosni Tekumze podaril življenje, jih je peljal tja.

»Možje,« je zaklical rdeči Tom — irski lovec — »če bi mi kdo izmed vas to pripovedoval, mu ne bi verjel, res je pa le!«

S konja je stopil in vrgel vrv čez prepad.

»Šestnajst čevljev, to je okrog pet metrov!« je spet povzel. »To je že lep skok!«

Takoj nato so odšli za Indijanci.

Spotoma je Plavolasec pripovedoval svojo zgodbo. Ko je bil zjutraj šel pogledat konje v ogrado, jih ni bilo več tam. Opazil je indijanske sledove, ki so vodili na zahod. Takoj je poslal brata v naselbino po pomoč. Sprva je hotel počakati, da se vrnejo, a bil je tako jezen,

da ni mogel strpeti. Po dveh urah nestrpne čakanja je odjezdil za konjskimi tatovi. Sledov ni bilo težko najti, ker Indijancev tudi ni bilo skrb, da bi jih zakrli.

Zmaha je opazil sredi popoldneva štiri rdečkožce, ki so sedeli za nekim grmom. Ne da bi se prepričal, ali so sami je pograbil za orožje, ustrelil prvega in se vrge na druge.

Vprav tedaj je zaslišal nekaj strelav, konj se je spodtaknil, se prevrnil in jezdlec je zletel s sedala — in že je videl Indijance, ki so prihajali z vseh strani.

»Prvi tri sem opravil s pestjo, potem jih je bilo pa le preveč in sem se iztrgal, zagnal orožje proč, pustil konja tam in stekel proti vasi. Streljali so za menoj, a me niso zadeli. Pa tudi teči ne znajo, razen štirih —«, naprej pa že poznate zgodbo.

Ker belci niso vedeli, ali so Indijanci daleč, so morali biti zelo previdni. V tistih časih je teh osemnajst dobro oboroženih z lahkoto nadvladalo tri ali štirikrat večje število še z loki in puščicami oboroženih Indijancev. Bojišče so kmalu dosegli in tu so opazili, da je bil prišel Plavolasec v čisto navadno indijansko past. Rdečkožci so ga bili namreč že zdavnaj opazili, napravili lok in postavili one štiri vojnike na sredino tega polkroga, tako da so Nemca zlahka napadli. Da je le ušel, se je imel zahvaliti predvsem hitrim nogam in vztrajnosti, nekaj tudi ranjenemu konju, ki je bil naredil veliko zmedo med Indijanci.

Konj je še vedno ležal tam, kjer se je zrušil. Indijanci se niso bili več zmedli zanj, tako da je še vedno živel. Wagner se ga je usmili in mu pomagal odrešilno kroglo v glavo.

Med tem so lovci preiskali ves okoliš, da bi dognali, kam so Indijanci odšli. Rdeči Tom je rekel Plavolascu: »Res, Šavanojci so in oni štirje, ki so tekli za vami, so se vrnili po tej poti, ker ni druge sledi. Vaše konje so skrili tu v travi in vi ste morali biti res slepi, da jih niste opazili. Zakaj vas niso s konji zasledovali, si res ne morem razložiti. Najbrž so hoteli hitro čez reko in so zdaj že gotovo na drugem bregu. A one štiri moramo dobiti še pred nočjo, saj so šli peš!«

Že spet so se drevili preko prerije po jasni sledi konjskih tatov.

»Najbrž mislijo, da so zelo varni, ali pa da smo mi tako neumni,« je rekel Martin Wulf.

»Mislim, da nas hočejo ujeti kakor

Plavolasca!« mu je odgovoril Tom.

»Nemogoče, saj vendar vidimo vso preprijo pred seboj!« je posegel vmes Francoz.

»Res je, Martin, a preden bomo v gozdu, smo brez nevarnosti!«

Cez čas se je Tom spet ustavil in dejal: »Mislim, da nas čakajo v grmovju na obrežju reke. Zato je bolje, če jih mi presenetimo, kakor oni nas. Dva naj jezdita po tej sledi, drugi bomo šli na levo, proti jugozahodu do reke, nato po grmovju do vaju dveh. Tako jih bomo lahko zajeli!«

Francozu se je zdelo sumljivo, da so Indijanci jezdili tako na široko, ker imajo navado, da gredo drug za drugim.

Sprejeli so Tomov načrt, le Wagner je predlagal majhno spremembo.

Irec mu je rekel: »Vi boste še dober lovec na Indijance, če boste vedno tako sklepali. Mislim da je najbolje, če greste vi in Martin Wulf naravnost po sledi, ostali vam pridemo naproti ob reki.«

Vsi so bili zadovoljni s to odločitvijo. Wagner in Wulf sta odjezdila za Indijanci, ostala četa pa na levo.

(Dalje prihodnjo nedeljo.)

Dušan Vargazon:

Koralni grad

Sredi Marmornega otoka je živel v velikem gradu kralj s kraljico in ljubko princesko. Kadar je posijalo jutranje solnce na okna, so odšli vsi trije na sprehod. Princeska je sela na obalo in se sanjavo zagledala v daljavo. Pod

marmornimi stenami so se prelivali valovi, nad njo so poletavali beli galebi. Nekega dne se je zamislila: »Kaj je

tam daleč, kamor letajo lahkokrili ptiči?« K njej je pristopil oče, nasmehljaj se je in jo je pobožal po zlatih laseh: »Ljuba hčerka, jutri boš dopolnila dvajseto leto. Vse znance sem povabil, da bomo veseli preživelih ta dan.« Vrnili so se v grad. Princeska ni mogla zaspati pozno v noč. Premišljevala je o šumenju valov in o daljavi, kamor letajo galebi.

Zjutraj so pristale ob otoku bele jadrnice. Plemiči so odšli v grajsko dvorano, do zlatega prestola, kjer je sedela

princeska. Vsak ji je zaželel še mnogo let in položil pred njo veliko koralo. Potem so sedli k dolgi mizi. Sredi pojedine je pristopil h kralju služabnik: »Kralj,« je dejal, »nedaleč od našega otoka smo zapazili jadrnico. Že več ur je tam in se ne gane z mesta.« — »Veslajte ponjo!« je ukazal kralj. Kmalu potem so pripeljali v dvorano lepega mladenciča. Princeska je vzdrhtela. Otožen je stopil pred njo: »Princeska, zvedel sem, da bodo danes v tem gradu slavili tvoj rojstni dan. Ubog ribič sem, toda ker vem, kako dobra si, sem se ojunčil, vzel najlepšo koralo, kar sem jih imel doma in odjadral, da ti jo podarim. Že sem prijadral v bližino otoka, pa sem vzel koralo še enkrat v roko, da bi pogledal, ali je dovolj lepa zate. Takrat pa se je jadrnica nagnila in moje darilo je padlo v morje.« »Pomiri se!« ga je prosila princeska in mu dejala, naj sede poleg nje. Toda ribič se ni mogel potolažiti; na večer se je poslovil in je odšel. Žalostno se je ozrl na linico, kjer je slonela princeska; takrat je priletel k jadrnici beli galeb in sél ribiču na rame. Jadrnica je plula od otoka. Galeb je mahal s krili, dvignil se je nad jadrnico in se v krogu spustil do valov. Iz vode je vzniknila svetla žena z veliko koralo v roki. Ribič je ostrmel od začudenja. kraljica morja pa se mu je prijazno nasmeh-

nila: »Vem, da si dobrega srca: videla sem, kako si krmil moje bele poslanice, slišala sem, ko si v mesečnih nočeh sanjal o lepi princeski. Tu je tvoje darilo. A ti boš daroval princeski mnogo več. Le pogledj!« Galeb je vzel koralo v kljun in je poletel nad grad. Spustil jo je na najvišji stolp, v trenutku so se trkljale korale po vseh strehah in zidovih. Ribič je strmel v rdeči grad na belem Marmornem otoku. »To-le pa nesí princeški!« je dejala kraljica in je stresla v jadrnico blestečih biserov. Ribič se ni utegnil zahvaliti, že je izginila v šumečih valovih. Odplul je nazaj k otoku. Princeska je vzkliknila od presenečenja. Prijela je ribiča za roko, stopila je h kralju in ga prosila, naj ji dovoli, da ga vzame za moža. Oče ji je vesel ugodil. Še tisti večer so praznovali svatbo. Plemiči so jima zaželeli srečo in so se odpravili na pot. Princeska in njen mož sta stala na obali maha je v pozdrav. Jadrnice so plule k vzhajajočemu solncu, nad njimi so se preletavale jate belih galebov. Princeska je pogledala moža: »Ali ni tam daleč sreča? Galebi letajo ponjo in jo potem prinašajo k nam.« — »Da, galeb nama je prinesel srečo.« je odgovoril on in je ves vesel poljubil svojo lepo princesko.

Nagrade pridnim »Jutrovčkom«

Za nagrado so bili izžrebani:

Marjan Žuljan, učenec III. razr. v Cerknici pri Rakeku;

Marija Stoparjeva v Črni pri Prevaljah;

Dušan Škedl, učenec I. razr. pri Sv. Duhu v Haložah;

Bajt Josip, učenec II. a razr. drž. gimn. v Kranju;

Maksimiljan Šiško, učenec III. razr. v Vučji vasi p. Križevci pri Ljutomeru.

Vsak nagrajenec dobi knjigo: »Potovanje in čudovite prigode Tomija Popkinsa,« ki je okrašena z mnogimi slikami.

Nov natečaj

Razpisujemo nov natečaj za marljive »Jutrovčke«. Zadamo vam spet tri vprašanja:

1. »Katera mladinska pesem mi najbolj ugaša?«

2. »Ali naj hranimo denar in zakaj?«

3. »Kateri prazniki so mi najljubši?«

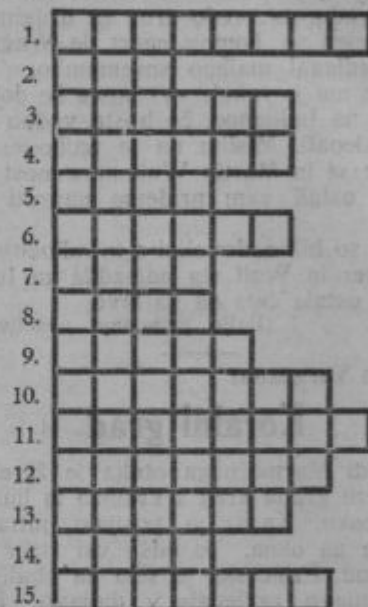
Izberite si tisto vprašanje, ki boste najlažje odgovorili nanj. Odgovori naj bodo kratki in s črnilom spisani. Spise pošljite »Uredništvu »Mladega Jutra« v Ljubljano.

Odgovore bomo sprejemali do 28. marca. Za petorico najboljših spisov smo spet pripravili lepe knjižne nagrade.

Uredništvo »Mladega Jutra«.

Slovenski književniki

Navpično od 1—15: krstno in rodbinsko ime našega najboljšega pisatelja, ki še živi.

Vodoravno: 1. Pesnik, ki je obhajal letos stoletnico rojstva. 2. Pisatelj, ki je spisal povest »Mi«, katera je izhajala v »Mladem Jutru«. 3. Pesnik, ki je postal znamenit po svojih baladah. 4. Pisatelj, ki je umrl l. 1926. 5. Krstno ime pisatelja povesti »Mi«. 6. Pesnik-župnik. 7. Krstno ime znanega pisatelja, kateremu so lansko leto odkrili spomenik na Vrhniku. 8. Mladinski pisatelj in pesnik. (Njegove pesnince so objavljene v čitankah). 9. Književni zgodovinar. 10. Prirodoslovec in leposlovec. 11. Zgodovinar, ki je spisal knjigo »Slava vojvodine Kranjske« (v nemščini). 12. Mladinski pesnik, ki je umrl l. 1923. v Rogški Slatini. 13. Pisatelj, ki je spisal knjigo »Visoška kronika«. 14. Krstno ime zgornjega pisatelja. 15. Pripovednik.

Novice za male glavice

Danes bomo pa bolj kratki, čeprav je po svetu vse polno novic. Ampak preveč pridno pišete — »Jutrovčki« — in se potem tiskajo vaša zanimiva pismenca, pa kar znanjka prostora za našega novičarja, ki bi tudi rad vsako nedeljo iztresel svojo košaro.

Tako le počasi se bližamo koncu zime. Nič težko se ne bomo poslovili od nje. Že se počasi oglašajo ptički, sneg nam hitro izginja in kmalu se bomo le še komaj spominjali na nekaj tistih uric, ko smo se s sankami in smučkami povesečili v sveži prirodi. Toliko smo se pa le postavili, da smo imeli v Bohinju na Gorenjskem velika smučarska tekmovanja, pri katerih se je pokazalo, da Slovenci tudi že marsikaj znamo v tem lepem sportu. Nekateri naši pogumni fantje skačejo na smučkah že blizu 40 metrov globoko. To je še nekaj več kakor če ki skočili z vašega farnega zvonika. Seveda pa so na svetu še drugačni »ptički«, ki na smučkah skačejo že preko 70 metrov. To je tako drzno, da si tega kar predstavljati ne morete.

Ampak svet je že dandanes tak, da se tepe za »rekordi«, za samimi nenavadnimi uspehi. Menda bo minilo nekaj let in bodo najdrznejši smučarji skakali že po 100 metrov globoko in bodo nekateri avtomobilisti drveli s hitrostjo nad 400 kilometrov na uro, letalci pa seveda še več. Naj človek maje z glavo kakor hoče in obsoja, da nekateri pri takih »rekordih« tvegajo glavo — eno je pa vendar treba priznati: posamezni ljudje, ki dosežajo take uspehe, kažejo vsemu človeštvu, kaj se da doseči z vztrajnostjo in pogumom. Tega je treba vsakemu človeku, ki hoče na svetu kaj doseči. Vztrajnost in dobra volja pri vsakem delu in v vsakem poklicu napravita človeka zadovoljnega. Ravno po svetovni vojni pa je po svetu veliko mlačnežev in zato tudi toliko žalostnih dogodkov, o kakršnih se je poslednje čase mnogo pisalo.

Človek se včasih ne more načuditi, da je ponekod še toliko brezsrčnosti. O dveh otrokih iz litijskih hribov smo čitali, da jih je imel oče zaprta v hlevu in sta spala kakor živalci v koritu. Potem je zopet bilo opisano, da je neki kovač na Senovem imel svojo 80-letno mater zaprto v taki luknji, da ima še pes boljše. Take zadeve so v veliko sramoto vsemu narodu. Kako nas bodo

pa sodili tujci? Ali ne bodo rekli, da smo hujši ko zamorci, če oče sam ne ljubi svojih otrok in če sin grdo ravna s sivolaso materjo!

Na vsem svetu se danes pošteni ljudje trudijo, da bodo otroci čim boljše vzgojeni. O, pa ne, samo gosposki ki imajo vsega na razpolago. Tudi kmečki in delavski. Pri nas na slovenskem je taka skrb za otroke še posebno potrebna, ker je dosti revščine; a vsak otrok mora imeti zabavo in pouk, da zraste v poštenega človeka. Učitelji se trudijo za vas, pri Sokolu vas lepo vzgajajo. Razne zabavne liste in knjige imamo za mladino, marsikod se snujejo luknva gledališča otroške predstave, ki so vedno v Ljubljani — dajejo kinematografi in gledališča otroške predstave, ki so vedno razprodane. Kdor je pameten, priporoča mladini, da se s prijetnim igranjem na prostem po svoje uri in zabava. A otroci se morajo tudi že v šolskih letih zanimati za to, da si naberejo čim več znanja.

Krasen vzgled, kako se mora vzgajati mladina, dajeja sam naš kralj in kraljica. Kraljeviča Petra ki se mora že mnogo učiti, sta visoka starša z ostalima kraljevičema Tomislavom in Andrejem poslala že pred tedni na Bled, da lahko rajajo v snegu. Kraljevič Peter je dobil tudi posebnega učitelja za smučanje. Gotovo ste v »Jutru« videli sliko, kako se vežba. Pa je »Jutro« tudi opisalo, kako se kraljevski otroci sankajo in koliko vesolja pri tem uživajo. To je prav, tako je zdravo! Prav gotovo bodo kraljeviči odslej nele v polletnih počitnicah, temveč tudi vsako zimo dalje časa na Bledu.

Eh, otroci, zdaj ko se bliža pomlad, se bo v vaših srčkih kar nekaj zganelo in ne boste več mogli zdržati blizu peči. Kakor mlada žrebeta boste zdrijali ven v svobodo, odprli se vam bodo polje in travniki in log. To bo še fletne! Ampak ne divjajte preveč, zabavate se pa lahko vsak po svoje, kakor je dejal tisti — saj veste, ki je s svedrom kralvo drl...

Utva:

Čičaj – baba

Čičaj — baba, čičaj — baba,
ptiček poje ptički,
čičaj — baba, čičaj — baba,
da se izvale mladički.

Čičaj — baba, čičaj — baba,
skrbno ti bom stregel,
Čičaj — baba, čičaj — baba,
sam ne bom nič jedel.

Čičaj — baba vsepovsod
po grmcih in žlebovih,
po vrtilcih in gozdovih,
pomlad sluti ptičji rod.

Najdražja snov

Kaj mislite, katera je najdražja snov?
Zlato, platina, dragulji, biseri? — Niste
prav uganili; to so neznatne stvari proti
radiju, katerega gotovo še niste videli.

Ce vam bi mogla zdajle pokazati to
dragoceno snov, bi bili gotovo zelo ra-
zočarani, zakaj ne sveti se tako kakor
zlato in je sploh na oko prav neznatna.
Skoro da je nekoliko podobna apnu.
Vendar pa ima v sebi pravo čarodejno
moč.

1 gr radija stane približno toliko ka-
kor 133 kg zlata ali pa štirideset velikih
novih avtomobilov. Ali ste že kdaj mi-
slili na to, zakaj so nekatere stvari tako
strašno drage? — Vsaka stvar, ki je
redka, je draga. Čim redkejša je, tem
dražja je. Poleg tega je radij v naravi
zmerom zamešan med drugimi rudami.
Lahko si mislite, koliko dela in
koliko truda je treba, da ga izločijo. Da
dobijo 1 gr radija, morajo predelati po
več tisoč kilogramov rude. Zato potre-
bujejo po več tisoč kilogramov premo-
ga in raznih kemikalij. Mnogo kemikov
in 150 delavcev mora skoro pol leta de-
lati za gram radija.

Zdaj boste razumeli, zakaj je radij ta-
ko dragocen, in boste gotovo še hoteli
vedeti, zakaj ga uporabljajo? Radij ima
v sebi nenavadne lastnosti. Izžareva
žarke. Gotovo ste že slišali, da so poleg
solnčnih in svetlobnih tudi električni,
magnetični in drugi nevidni žarki. Vsa-
ko namaniče vrnce radija izžareva tri
vrste takih žarkov. Ti žarki najdejo ka-
kor Röntgenovi žarki, pot skozi trda te-
lesa. Radij se svetli sam v temi in lahko
oddaja svetlobo drugim stvarem. Naj-
večje važnosti je radij za zdravilstvo. Z
žarki radija se lahko zdravijo razne bo-
lezni. Zato kupujejo velike bolnice po
raznih mestih radij.

Kovina radij — ki vkljub sorodnosti
imena nima nikakega opravka z brez-
žično telegrafijo in teletonijo — je tako
učinkovit, da ni potreba niti celega gra-
ma te dragocene snovi, zakaj že tisočin-
ka tega zadošča za razne poizkuse.
Zdaj se ukvarjajo kemiki z mislijo, kako
bi pocenili pridobivanje radija; kemiku
A. Burtonu se je v zadnjem času posre-
čilo, da je dosegel velik napredek na
tem polju.

D. Vargazon:

Uspavanka

Tiha je dalj...
Dete, zaspil!
čolnič nalahno
na valih noči
plove;
šnove
naj vŕsel ti
belih šepet
slajša, krmarjev
poredni hehet
mi li odnesel ti
sladkih udarjev?

Tiha je dalj...
Tihi udari,
čolnič se ziblje,
meseček stari
vsevdilj prigiblje
ploski obraz:
gleda smeje se
čudni odraz.

Tiha je dalj...
Solnček še spi.
Solnček, tvoj kralj.
Ko zašumi
zlati gozdčič,
ko prileti
mavrični ptič —
mesec bo vstal,
vesli predal,
tiho odšel:
Solnček bo pel.

Daljna je dalj...

Čudna kupčija

Gospod Prebrisanec je šel k zlatarju, da si kupi cigaretnico. Zlatar mu jih je pokazal več in kupcu je bila izbira težka. Dolgo je omahoval med dvema, ena je stala 50 Din, druga, ki je bila še lepša, po 100 Din. Naposled se je le odločil za cenejšo, zakaj časi so zdaj slabi in nihče nima veliko denarja.

Ko je prišel gospod Prebrisanec domov, je povedal ženi, kako je kupil cigaretnico in kako težka mu je bila izbira. Žena mu je rekla:

»Cigaretnica je sicer čedna, a jaz bi bila na tvojem mestu rajši vzela ono boljšo, zakaj take stvari kupuje človek samo enkrat v življenju.«

Gospod Prebrisanec je bil zadovoljen; hitro je stekel nazaj k zlatarju. Nesel mu je cigaretnico in povedal, da se je odločil za dražjo. Med tem, ko je zlatar, vesel dobre kupčije, zavijal novo cigaretnico, je položil gospod Prebrisanec svojo prejšnjo cigaretnico predenj in dejal:

»Petdeset dinarjev sem vam že prej plačal; petdeset dinarjev je ta cigaretnica vredna, ki sem vam jo prinesel, to je skupaj sto dinarjev. Zdej sva bot!«

»Prav,« je rekel zlatar in gospod Prebrisanec se je poslovil.

Ali je kupčija res v redu?

Računske naloge

1. Iz kraja A vozi avto z brzino 30 km na uro proti Kranju in odide iz A ob 7.; iz kraja B vozi na isti cesti avtobus s hitrostjo 20 km na uro in odide od tam že ob 6. Kateri je bliže sredini poti, ko se srečata?

2. Kaj moraš napraviti s številko 66, da dobiš za polovico večje število?

Za dobre slovníčarje

Neki mož je napisal:

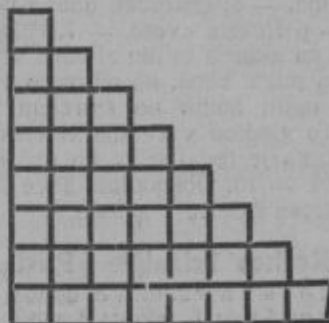
»Deset prstov imam na eni roki, pet in dvajset na rokah in nogah.«

Kje je napaka?

Kvadrati

1. Vzklik. 2. Nikalnica. 3. Število. 4. Žensko krstno ime. 5. Žensko krstno ime. 6. Ladijska piščal. 7. Naj bo vse, kar govoriš. 8. Žuželka, ki se svetlika v v poletnih nočeh.

V vsaki besedi so vse črke prejšnje besede v nespremenjenem ali spremenjenem vrstnem redu in še ena črka.

Volk – svetnik

Zaklel se je volk, da ne bo v bodoče več kralj in jedel mesa. Napotil se je v puščavo, da se spreobrne.

Pa naleti na krdelo gosi. Gosak dvigne po svoji navadi glavo in začne sikati, a volk ga zgrabi in požre.

Ko ga privedejo pred sodnika, ga vprašajo, zakaj je to napravil. Volk odgovori. »Zakaj pa je sikal na mene — svetnika?«

Človek in kača

Za hišo nekega seljaka je živela v luknji pod skalo kača. Mnogokrat je prilezla pred svojo luknjo in se grela na solncu. Seljak je imel komaj par let starega sina. Nekega dne vzame deček sekuro in odseka kači, ki se je že tako udomačila, da se ga ni niti plašila — rep. Kača se razjezi in ugrizne dečka. Od tedaj se kača ni več prikazala na solnce.

Seljak pokoplje svojega sinčka v največji žalosti za hišo. Ko se sčasoma malo potolaži, se napoti nekoč k luknji, pokliče kačo in jo začne nagovarjati, da bi se z njim pomirila ter da živita kot prej zopet v prijateljstvu, ker se to, kar se je dogodilo, ne da več popraviti. Toda kača mu iz luknje odgovori: »Lahko se pomiriva, toda dokler bom jaz gledala svoj rep, a ti grob svojega sina, dotlej ne more biti med nama pravega prijateljstva.«

Rešitev kolobocije

1. Tičice pojo. — 2. Služkinja vzame metlo in pomete vežo. — 3. Blaženo poletje, ko lahko hodimo bosi po cvetočih poljanah. — 4. Micika ometa s cunjjo pajčevine. — 5. Peterček obuva nov čevlj. — 6. Rožice cveto. — 7. Hiša se je podrla na zidarja in mu zlomila vrat. — 8. Oj ta pusta zima, ko moramo v težke čevlje obuti hoditi po zmrzlem snegu. — 9. Ko gledam v zvonik si vedno mislim, kako je tedaj lepo, ko pritrkavajo zvonovi. — 10. Gospodinja kliče h kosilu in stresa žgance v skledo.

Rešitev križaljke »Pust«

Vod oravno 2. mir, 3. donos, 5. čuk
Navpično: 1. minut; 2. moč, 4. rok.

Rešitev izpopolnjevalke

Kolo, osem, leto, omoť.

Rešitev številnice

Jugoslavija

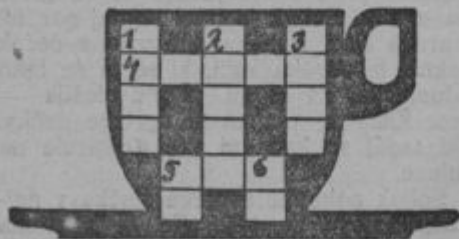
Rešitev uganke

Čoln.

Križaljka „Skodelica“

Napično: 1. bodeča rastlina; 2. mlad konj; 3. kdor nič ne vidi; 5. in 6. pritrtilnica.

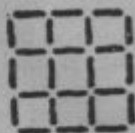
Vod oravno: 4. močen pok, 5. star sorodnik.

Zlogovnica

A, Čop., Er, Ja, Ker, Lev, Nik, Snik, Stik, Šker, Vec, Vod.

Zloži iz teh 12 zlogov imena šestih slovenskih pisateljev; če postaviš besede drugo pod drugo, boš našel v začetnicah ime znanega plesa.

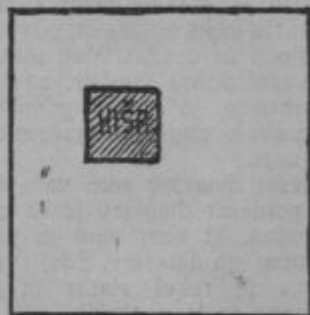
Igre z užigalicami

Iz 24 užigalic sestavi 9 enako velikih kvadratov. Odstrani 8 užigalic, tako da ti ostaneta dva kvadrata.

Mladi zemljemerec

Ker sta v 5. števil. »Mlad. Jutra« rešila uganko »Mladi zemljemerec« pravilno samo dva, vam danes zadamo podobno

uganko. Hiša stoji na kvadratični parceli, kakor kaže slika. Kako bo gospodar razdelil parcelo, da bo dal trem stranem enake dele za vrt, dva prav tako velika dela pa ostaneta pri hiši za dvorišče?

Mladim risarjem

Nariši vodomca v eni potezi.